

DE AUTEUR VAN DE ZEVEN ZUSSEN

LUCINDA RILEY

HET LAATSTE LIED

ROMAN

1

West Cork, Ierland, april 1964

Het dorp Ballymore lag aan de ruige kust van West Cork, die met zijn felroze, geel en blauw geschilderde huizen een vrolijke aanblik bood tijdens grauwe, sombere winters waarin het voortdurend stormde boven de Atlantische Oceaan. De vijftienhonderd inwoners waren gewend aan de regen, die drie maanden aan één stuk kon aanhouden. De lange winters waren alleen vol te houden omdat ze wisten dat er een heerlijke zomer op zou volgen. Dan kleurde de hemel azuurblauw en bracht jong en oud dagenlang door op de goudkleurige stranden waar de regio om bekendstond. Die paar weken was er in de hele wereld geen mooier plekje te vinden.

Sorcha O'Donovan liep achter de overige dorpsbewoners aan de kerk uit, de heldere aprildag in.

‘Wat een prachtige ochtend!’ zei haar moeder Mary glimlachend. ‘Volgens mij wordt het eindelijk voorjaar.’

‘Zeker, *mammy*.’ Sorcha knikte en wilde er het liefst zo snel mogelijk vandoor. ‘Mag ik naar Maureen toe? Ik heb beloofd haar te helpen met wiskunde.’

Mary had inmiddels een vriendin gespot en zwaaide naar haar. ‘Prima, als je maar om één uur terug bent. Je weet hoe punctueel je vader is.’

‘Ja, *mammy*.’ Sorcha wachtte tot haar moeder naar haar vriendin

toe was gelopen, pakte haar fiets uit het rek en reed de poort uit, in de richting van Maureens huis. Zodra ze uit het zicht van de kerk-gangers was, sloeg ze echter af en trapte zo snel ze kon over het pad dat van het dorp naar de zee voerde.

Een kwartier later kwam ze aan bij het strand, vier kilometer verderop. Ze verborg haar fiets in een duinpan, ging boven op het duin zitten en streek haar verwaaide haar glad. Na een paar seconden hoorde ze de klanken van Cons gitaar en zijn zachte stem naar haar toe zweven. Ze sprong overeind en keek zoekend om zich heen. 'Con. Con, ik ben het!' riep ze boven het geluid van de golven uit, terwijl ze dolgelukkig door de duinen draafde en haar zondagse jurk met zand werd bedekt. 'Con! Waar ben je?' Haar stem kreeg iets aarzelends. 'Con? Ik...'

Opeens klonk er achter haar een vriendelijke brul en nog voordat ze de kans kreeg om zich om te draaien, werd ze besprongen. Ze kwamen zacht neer op het zand en rolden omlaag, tot ze in een duinpan tot stilstand kwamen en hij boven op haar lag.

Sorcha keek naar hem. Hij had volle, donkere wenkbrauwen boven enorme blauwe ogen, omlijst door wimpers die zo lang en gekruld waren dat ze bijna vrouwelijk aandeden. Zijn huid had zelfs na de lange winter nog een bruin kleurtje door het vele buiten zijn en zijn dikke zwarte haar viel golvend over zijn schouders. Ze wist nu al dat ze altijd van hem zou blijven houden, wat er ook gebeurde.

'Hallo, Sorcha-porcha. Heb je me gemist?' Met een knipoog keek hij haar aan. 'Ik jou in elk geval wel.'

Ze kreeg een brok in haar keel, dus knikte ze en streek met een vinger langs zijn koude wang. 'Ja, Con. Ik heb je vreselijk gemist.'

Zijn lippen daalden met kracht op de hare neer.

Ze voelde zijn hand langzaam langs haar dij omhoogkruipen en genoot een paar tellen van de sensatie die dat teweegbracht, tot ze weer bij haar positieven kwam. 'Niet doen, Con. Je had het beloofd!' Ze wurmde zich onder hem vandaan en ging op haar zij liggen.

'Je maakt me helemaal gek, Sorcha-porcha. Ik kan nergens anders meer aan denken. Gisteravond heb ik zelfs een liefdesliedje

voor je geschreven.' Teder streelde hij haar haar. 'Wacht, dan haal ik mijn gitaar en zal ik het voor je zingen.' Hij sprong op en sprintte het duin over.

Sorcha bleef stilliggen, met haar ogen dicht, en probeerde elke seconde met hem samen in zich op te nemen zodat ze daaraan kon terugdenken wanneer ze 's avonds alleen in haar bed lag.

Even later kwam hij al terug. 'Het heet "My One True Love".'

Terwijl hij begon te zingen, hield ze haar blik strak op hem gericht. 'Wat een mooi liedje,' zei ze na afloop. 'Heb je dat echt voor mij geschreven?'

'Ja, en ik meende elk woord.' Toen ze opstond, boog hij zich naar haar toe en gaf haar nog een kus op haar mond. 'Moet je al weg?'

Ze klopte het zand van haar jurk en streek haar haar glad. 'Dat weet je toch? Papa wordt laaiend als ik niet op tijd thuis ben voor het eten.'

Hij sloeg zijn armen om haar heen. 'Ah, Sorcha. *Come live with me, and be my love*,' citeerde hij uit een bekend gedicht. Daarna hief hij haar gezicht naar hem op. 'Zo kunnen we niet doorgaan. Over een paar maanden word je zeventien. Dan kan niemand ons nog tegenhouden.'

'Jawel, dat weet je best.' Ze kroop dicht tegen zijn borst aan.

'Niet als je met me meegaat naar het buitenland. Ik kan hier niet lang meer blijven. Jij bent het enige wat me nog hier houdt.'

'Zeg dat nou niet.'

'Het spijt me, maar het is zo. Je zult een keuze moeten maken, Sorcha-porcha.'

'Dat weet ik. Ik kom woensdag weer naar je toe, na school.'

'Ik zal in mijn hutje op je wachten.' Hij gaf haar nog een kus. 'Dag, mijn liefste.'

'Tot dan.' Met tegenzin maakte ze zich van hem los en klauterde tegen de duinen op. De wind op haar blote benen deed haar huiveren. Het weer sloeg om, onverwacht en heftig, zoals wel vaker in West Cork. Toen ze zich omdraaide, zag ze dat Con naar de zee stond te staren, naar het naderende noodweer. Ze had nog hooguit tien minuten de tijd voordat de hemelsluizen zich openden, en het zou heel moeilijk worden om aan haar ouders uit te leggen waar-

om ze drijfmat was. Ze duwde haar fiets de weg op en reed weg.

De gestalte die hen de afgelopen veertig minuten had gadegeslagen maakte zich haastig uit de voeten.

‘Goeie genade, kind! Je bent drijfmat! Hoe krijg je dat nou voor elkaar? Maureen woont op twee minuten fietsen hiervandaan. Ga je maar snel omkleden. Over drie minuten gaan we eten.’

‘Ja, mammy.’ Sorcha haastte zich de trap op, ging naar de badkamer en deed de deur achter zich op slot. Daarna stapte ze in de badkuip om zich uit te kleden en het zand uit haar kleren te schud-den. Ze ging naakt naast het bad staan en draaide de kraan open, zodat het goudkleurige zand in de afvoer verdween.

Toen ze weer beneden kwam, zat haar vader al aan de keurig geboende mahoniehouten tafel in de eetkamer. Daar was het altijd koud, en het rook er muff omdat de kamer slechts één keer per week gebruikt werd.

‘Ga zitten,’ zei haar vader.

Terwijl ze dat deed, kwam haar moeder binnen met het stuk rundvlees dat sinds zeven uur vanochtend in de oven had gestaan. ‘Hopelijk is het mals genoeg, Seamus.’ Nerveus zette ze het hem voor.

Hij pakte het vleesmes en begon ermee langs de grote vork te schrapen.

De twee vrouwen zaten er zwijgend bij toen hij het vlees met overdreven precisie in perfecte plakken sneed. Pas nadat hij de drie porties had gesneden, mocht Mary de groenten opscheppen.

Al dat harde werk, dacht Sorcha, terwijl ze haar vork pakte. En tegen de tijd dat we kunnen toetasten is het lauw.

Tijdens het eten werd er geen woord gezegd. Daar hield Seamus niet van. Nadat ze hun borden hadden leeggegeten, ruimde Sorcha af en haalde haar moeder een perfect gelukte appeltaart uit de oven.

Tijdens het eten keek Sorcha naar haar vader. Ze vroeg zich af of hij met die frons geboren was, of dat hij zo vaak boos had gekeken dat hij simpelweg niet meer anders kon. Jammer genoeg vond iedereen dat ze op hem leek. En inderdaad, net als hij was ze lang en had ze dik, krullend donkerrood haar en groene ogen. Haar

vriendinnen op school zeiden vaak dat ze van geluk mocht spreken met zo'n knappe vader, maar 's avonds bad Sorcha regelmatig dat ze zijn karakter niet had geërfd. Als klein meisje was ze bang voor hem geweest omdat hij er niet voor terugdeinsde om haar een klap te geven, maar nu... nu walgde ze van hem.

'Mag de radio aan, mammy?' vroeg ze even later in de keuken.

'Je weet dat je vader na de lunch op zijn rust gesteld is.'

'Zachtjes dan?'

Zoals verwacht schudde haar moeder het hoofd. 'Misschien straks.'

Sorcha begon de vaat af te drogen. 'Mammy, mag ik iets vragen?'

'Natuurlijk.'

'Houdt u van papa?'

'Sorcha!' Mary sloeg een kruis. 'Wat is dat nou voor vraag! Dat weet je best.'

'Ja, dat is ook wel zo. Ik... Nou ja, ik ben een boek aan het lezen voor Engels. *Woeste hoogten*, heet het. Het gaat over liefde en... hartstocht.'

'Aha.' Mary ging stug door met afwassen.

'Bent u ooit stapelverliefd geweest op papa? Ik bedoel, zo verliefd dat u er 's nachts niet van kon slapen, dat u alleen maar bij hem wilde zijn en dat u dacht dat u uit elkaar zou barsten van geluk wanneer hij u kuste?'

Mary nam haar dochter onderzoekend op. Sorcha's ogen straalden en ze had blosjes op haar wangen. 'Ik... Ja.' Ze knikte. 'Ik ben ooit stapelverliefd op iemand geweest... Op je vader, bedoel ik. Precies zoals je nu omschrijft. Maar Sorcha, dat soort gevoelens blijven niet eeuwig duren. Een paar maanden misschien, of soms een paar jaar. Uiteindelijk komt het echte leven altijd om de hoek kijken.' Ze staaarde naar de dikke regendruppels die tegen het raam kletterden. 'Het komt maar zelden voor dat je met de man kunt trouwen van wie je echt houdt.'

'Dat hebt u wel gedaan.'

Mary keek haar dochter aan en glimlachte zwakjes. 'Natuurlijk. Heb je nog huiswerk?'

'Ja.'

‘Ga dan maar alvast naar je kamer, dan maak ik dit af.’

Sorcha gaf haar moeder een kus op haar zachte wang. ‘Bedankt, mammy.’

Boven, in haar ruime, comfortabele slaapkamer, haalde Sorcha haar boeken, papier en schrijfgerei uit haar schooltas en ging achter haar bureau zitten. Nadat ze zich had geïnstalleerd, tastte ze naar de envelop onder in haar etui en haalde die eruit. Hij was gekreukt, en het fotootje dat erin zat zelfs nog meer. Ze legde het voor zich neer en streek voor de zoveelste keer met haar vingers langs de contouren van zijn gezicht. De foto was bedekt met haar vingerafdrukken. ‘Con...’ mompelde ze, terwijl ze naar haar geliefde staaarde. De foto was onscherp en zijn linkeroor ontbrak omdat ze het plaatje uit een affiche voor het laatste optreden van zijn band had geknipt, maar dat deed er niet toe.

Ze deed haar ogen dicht en dacht terug aan die avond, drie maanden geleden, dat ze voor het eerst hadden gezoend.

2

Januari 1964, drie maanden eerder

‘Volgende week zaterdag treedt er een band op in de GAA Hall,’ zei Mairead toen ze na het ochtendgebed in de aula naar het klaslokaal liepen.

Haar drie vriendinnen keken haar vragend aan.

‘Ze schijnen hartstikke goed te zijn,’ vervolgde Mairead. ‘Er hangen aanplakbiljetten in het dorp, dat zullen jullie straks wel zien.’

‘Wat voor band is het?’ vroeg Katherine O’Mahoney terwijl ze het lokaal in liepen. ‘En wie spelen erin?’

‘Een echte band, met gitaren en drums. Con Daly is de leadzanger.’

De vier meisjes gingen aan hun tafeltjes zitten en maakten hun boekentassen open.

‘Dat is een foute jongen,’ merkte Maureen McNamara op.

‘Dat kan toch ook niet anders, met een zatlap als vader en een moeder die al overleed toen hij nog klein was?’ vond Katherine. ‘En nu zijn vader er ook niet meer is, woont hij helemaal alleen in dat godverlaten hutje aan het strand. Eigenlijk zouden we medelijden met hem moeten hebben.’

‘Jij bent te goed voor deze wereld,’ zei Mairead. ‘Maar volgens mijn broer kan Con wel heel goed zingen. Hij heeft hem een tijdje geleden gehoord in een bar in Clonakilty.’

De zware voetstappen van zuster Benedict galmden door de gang.

‘Maar goed, ik heb wel zin om te gaan,’ fluisterde Mairead. ‘Wie gaat er mee?’

Meer tijd om te praten hadden ze niet, want de onderwijzeres kwam de klas in.

Na schooltijd liepen de vier meisjes heuvelafwaarts naar de dorpskern van Ballymore en praatten ze verder.

‘Alle jongens van St. Joseph’s gaan erheen. Maureens broer Johnny.’ Mairead knikte in de richting van Katherine, die begon te blozen. ‘Tommy Dalton.’ Nu keek ze naar Maureen, die aandachtig haar voeten bestudeerde. ‘En voor jou komen er ook genoeg leuke jongens, Sorch.’

‘Hoe wil jij voor elkaar krijgen dat we op een zaterdagavond allemaal naar een concert mogen?’ vroeg Sorch.

‘Maak je daar maar geen zorgen om, ik heb het al helemaal uitgedacht.’

‘Vertel dan,’ daagde Katherine haar uit.

Met een zelfingenomen uitdrukking op haar gezicht begon Mairead: ‘Mijn ouders gaan op zaterdagochtend naar Milltown om mijn tante te bezoeken. Ze komen zondag tegen het middaguur pas weer terug. Mijn broer moet voor oppas spelen. Dus jullie zeggen gewoon dat jullie bij mij gaan logeren. Ze hoeven niet te weten dat mijn ouders weg zijn. Als we maar zorgen dat we op zondagochtend allemaal naar de mis gaan, zullen ze niets doorhebben.’ Haar ogen schitterden van trots. ‘Nou, wat vinden jullie ervan?’

De andere drie meisjes keken elkaar aan.

‘Stel nou dat ze erachter komen? Dan villen ze me!’ riep Maureen uit.

‘Dat gebeurt heus niet. Ze zouden toch nooit vermoeden dat hun lieve dochttertjes de hele nacht met een stel jongens hebben gedanst!’ Mairead giechelde.

Toen ze aankwamen bij de afslag die Sorch moest nemen, schudde ze vertwijfeld het hoofd. ‘Ik weet het niet, hoor.’

‘Denk er dan nog maar eens goed over na. De meesten van ons

zijn al bijna zeventien. We zijn geen kleine kinderen meer. Zelfs al komen onze ouders erachter, wat dan nog? Moeten we dan de gevangenis in? Dat lijkt me sterk!’

Sorcha bloosde. ‘Je hebt gelijk. Ik zal erover nadenken. Tot morgen.’ Ze zwaaide en liep de smalle slingerweg in, naar het grote plein waaraan ze woonde. In het midden, afgeschermd door een ijzeren hek, bevond zich een brink met een kleine fontein die zachtjes kabbelde. Hier woonden de succesvolle mensen, in vier verdiepingen tellende herenhuizen waar velen jaloers op waren. Ze stak het plein over naar haar ouderlijk huis. Links van de voordeur hing een glanzend koperen plaatje met de tekst: SEAMUS O’DONOVAN, NOTARIS.

Haar vader gebruikte de drie grote kamers op de benedenverdieping als kantoor, en het gezin woonde op de drie etages erboven. Ze deed de deur van het slot, liep naar de trap en trok haar jas, muts, sjaal en handschoenen uit. ‘Mammy, ik ben thuis!’ Boven deed ze de deur naar de keuken open. De heerlijke geur van spek drong haar neusgaten binnen terwijl ze naar de geschuurde eikenhouten tafel liep en haar met meel bedekte moeder een kus gaf.

‘Ha, lieverd. Heb je een fijne dag gehad? Er zit nog thee in de pot.’

‘Ja, het was een fijne dag. Wilt u ook een kopje?’

‘Nee, dank je. Ik moet deze pastei nog afmaken, want Helen komt vanavond eten.’

‘Moet dat nou?’ vroeg Sorcha.

‘Ja, dat weet je best. Die arme meid heeft geen ouders meer, dus dit is wel het minste wat we voor haar kunnen doen. Vergeet niet dat ze een verre nicht van je vader is.’

Helen McCarthy zat bij Sorcha in de klas op de nonnenschool, ook al was ze al bijna achttien. Haar ouders waren verongelukt toen ze vijf was en hadden hun grote huis en fortuin aan hun enige dochter nagelaten. Sinds hun dood werd Helen grootgebracht door haar oudtante.

Tegen haar klasgenoten zei Sorcha nooit iets over Helens maandelijks bezoeken. Als protestantse Engelse had Helens moeder geen deel uitgemaakt van de parochie. De familie was altijd erg op zichzelf geweest en als jong meisje had Helen op een privéschool

in Bandon gezeten. Pas op haar twaalfde was ze naar de nonnenschool gegaan. Omdat ze steviger gebouwd was dan de meeste klasgenootjes, een bril droeg en niet zo goed kon leren, was ze een makkelijk doelwit voor pestkoppen.

Eén keer per maand kwam Helen bij Sorcha thuis eten. Seamus beheerde Helens trustfonds en zijn kantoor regelde alles omtrent het tien slaapkamers tellende landhuis en het omringende landgoed van tachtig hectare dat op Helens achttiende verjaardag van haar zou worden.

Sorcha biechtte vaak bij pastoor Moynihan dat ze wreed en onnadenkend was geweest en voortaan zou proberen om vaker een praatje te maken met Helen, of om tijdens de lunchpauze bij haar te gaan zitten in de eetzaal, waar het meisje normaal gesproken elke dag alleen in een hoekje zat. Alleen kwam daar nooit iets van terecht.

‘Probeer nou gewoon aardig te zijn, Sorcha,’ smeekte haar moeder. ‘Het is maar één avond, een paar uurtjes per maand. Jullie zijn per slot van rekening klasgenoten.’

‘Ik zal mijn best doen, mammy.’

‘Goed zo, lieverd. Ga nu maar snel je huiswerk maken, voordat Helen komt.’

Het samenzijn aan tafel verliep zoals altijd moeizaam en gênant. Helen zat daar maar en concentreerde zich vooral op haar eten.

‘En, Helen, weet je al wat je gaat doen wanneer je je diploma hebt?’ vroeg Seamus op zijn allervriendelijkst.

‘Nee, nog niet.’ Even zag ze er een tikje verloren uit, toen richtte ze haar aandacht weer op het bord.

‘Binnenkort moeten we maar eens met elkaar praten. Over een paar maanden krijg je immers het beheer over landgoed Lissnegooha in handen.’

‘Ja...’ Afwezig scheurde ze een stukje brood doormidden.

Aan het dessert leek maar geen eind te komen. Toen Mary opstond om af te ruimen, volgde Sorcha haar voorbeeld. ‘Ik help wel.’

‘Nee, dat hoeft niet. Ga jij maar een tijdje met Helen naar je kamer.’

Sorcha keek haar moeder veelbetekenend aan, maar beet toch door de zure appel heen en zei: 'Kom mee, Helen. Dan gaan we naar boven.'

Helen volgde haar de trap op en ging op de rand van het bed zitten, terwijl Sorcha haar bureaustoel erbij trok. Ze had geen idee wat ze moest zeggen.

Een tijdlang zat Helen nerveus met haar hand op haar been te kloppen. 'Ga je volgende week zaterdag naar dat concert in de GAA Hall?' vroeg ze uiteindelijk.

'Hoe weet jij daarvan?'

'Ik heb de affiches zien hangen in het dorp en hoorde jullie er vanochtend op school over praten.'

Schuldbewust schudde Sorcha haar hoofd. 'Nee, natuurlijk ga ik niet.'

'O.' Helen keek naar haar handen en wiebelde met haar duimen. Haar nagels waren tot op het leven afgebeten. 'Con Daly speelt ook in de band.' Ze haalde een gekreukt affiche uit haar zak en streek het zorgvuldig glad. 'Hij is... Nou ja, hij is best wel knap, vind je niet?' Ze bloosde tot aan de wortels van haar ongekamde haar.

'Ja, nu je het zegt.'

'Soms praat ik met hem, als ik ga paardrijden op het strand. Vanuit mijn slaapkamerraam kan ik zijn hutje zien. Lijkt het je niet geweldig om zoals hij te zijn? Op jezelf wonen, zonder iemand die zegt wat je moet doen?'

Verbaasd keek Sorcha haar aan. Normaal gesproken was Helen niet zo spraakzaam. 'Het lijkt me wel eenzaam en koud in die hut. Er is niet eens een toilet.'

'Mensen zoals Con en ik... wij zijn eraan gewend geraakt om alleen te zijn. Dat hoort erbij als je anders bent dan de rest. We hebben veel met elkaar gemeen.'

'Behalve dan dat jij steenrijk wordt en een groot huis krijgt, terwijl hij in andermans hutje woont, omdat zijn vader dood is en ze beslag op het huis hebben gelegd om de schulden af te betalen.'

'Ja, je zult wel gelijk hebben.' Helen klapte weer dicht, vouwde het affiche zorgvuldig op en stopte het in haar zak. Daarna werd er niets meer gezegd, tot Mary vijf minuten later aanklopte om te

zeggen dat Seamus klaarstond om Helen naar huis te brengen.

‘Dag, Sorch.’

‘Dag, Helen.’

Met een knikje liep Helen de kamer uit.

Een paar minuten later ging Sorch naar de badkamer om aan haar rituele wassing te beginnen. Toen ze klaar was, kroop ze in bed, trok de dekens over zich heen en dacht aan het concert van volgende week zaterdag. Als ze ging, zou dat de eerste keer zijn dat ze tegen haar ouders loog. Trouwens, wat moest ze aantrekken? Haar zondagse jurk? Bij die gedachte moest ze giechelen. Ze draaide zich om en besloot er eerst maar eens een nachtje over te slapen.

‘Mammy, Mairead heeft Katherine, Maureen en mij uitgenodigd om volgende week zaterdag bij haar te komen logeren. Mag dat?’ Sorch hield haar vingers gekruist achter haar rug.

Haar moeder was druk bezig de keukenvloer te boenen. ‘Ik zou niet weten waarom niet, mits je huiswerk af is voordat je weggaat.’

‘Natuurlijk, daar zorg ik voor.’

‘Zeg dan maar tegen Mairead dat je komt.’

‘Prima.’ Ze bleef nog even staan, verbaasd over het feit dat het zo makkelijk was gegaan.

Mary keek haar aan. ‘Is er verder nog iets? Wil je soms helpen de vloer te boenen?’

‘Ik... Nee. Bedankt, mammy.’ Voordat ze haar mond voorbij kon praten, maakte ze zich uit de voeten.

‘Kom binnen, anders ziet iemand je,’ fluisterde Mairead toen ze de keukendeur opendeed.

‘Nu mag dat toch nog?’ vroeg Sorch giechelend.

‘Ja, dat is ook zo.’ Mairead lachte met haar mee. ‘Ik heb mijn broer betaald om zijn mond te houden. Hij gaat ook mee naar het concert, met een paar vrienden. Heb je iets meegenomen om aan te trekken?’

‘Ja, mijn zondagse jurk.’ Samen liepen ze de trap op naar Maireads slaapkamertje.

‘Dat meen je niet.’

‘Het was maar een grapje. Ik laat het je zo wel zien.’

In de slaapkamer zat Katherine in haar ondergoed op de grond, omringd door stapels kleding. ‘Dit wordt niks! Alles staat me vre-selijk! Ik ga naar huis en blijf de hele avond in bed.’

‘Stel je niet zo aan!’ zei Mairead streng. ‘Die rijbroek en die zwarte trui staan je geweldig. Je figuur komt er goed in uit.’

‘Ik kan mijn paardrijbroek toch niet aan naar een concert!’ jam-merde Katherine.

‘Natuurlijk wel. In dat tijdschrift dat Maureen van haar tante uit Londen heeft gekregen staat dat rijbroeken in de mode zijn.’

Sorcha liet haar tas op de grond vallen. ‘Ik begrijp niet waar je je druk om maakt. Alle jongens vallen in katzwijn wanneer jij voor-bijloopt, met dat prachtige lange blonde haar en die grote blauwe ogen van je.’

‘Ga toch weg,’ zei Katherine. ‘Alle meisjes uit onze klas zijn ja-loers op jouw rode krullen en lange benen. Je bent net zo mooi als die modellen in Maureens tijdschrift.’

‘Als jullie klaar zijn met elkaar ophemelen, kunnen we misschien ter zake komen,’ merkte Mairead met opgetrokken wenkbrauwen op. ‘Maureen is laat. Ze zou er om half vijf zijn, en het is al vijf uur geweest.’

‘Ze komt heus wel,’ stelde Sorcha haar gerust. ‘Ik heb haar van-daag nog in het dorp gezien.’

‘Oké.’ Mairead pakte een borstel en een kam. ‘Zo, wie is mijn eerste klant?’

Anderhalf uur later was de transformatie compleet en keek Sorcha verwonderd in de spiegel. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat ik dat ben.’ Ze tuitte haar roodgestifte lippen. Haar oogleden voelden zwaar aan door de valse wimpers die haar vriendin had aange-bracht. Mairead had haar haar in een nette wrong gedraaid en bo-ven op haar hoofd vastgezet met schuifspeldjes. De oude kilt die ze achter in haar kledingkast had gevonden was een stuk opgeknapt nu die bijna twintig centimeter korter was gemaakt. De naden aan de zijkant had ze ingenomen, zodat haar lange, slanke benen er goed in uitkwamen.

Ook Katherine stond zichzelf te bewonderen. 'Mairead, je moet echt een schoonheidssalon beginnen. Je bent geniaal.'

Mairead haalde bescheiden haar schouders op en borg de foto van het model uit het tijdschrift dat ze als voorbeeld had gebruikt op. 'Ach, dat valt wel mee. Nu ben ik aan de beurt. Proberen jullie Maureen nog een keer te bellen als ik in de badkamer ben?'

Sorcha kon haar ogen nauwelijks van zichzelf afhouden. 'Zal ik doen, als ze er over tien minuten nog niet is.'

'Fijn. Ruimen jullie ook een beetje op?'

'We zullen ons best doen,' verzuchtte Katherine. Ze ging voorzichtig op het bed zitten om haar goudkleurige lokken, die Mairead glanzend had geborsteld, niet in de war te maken. 'Volgens mij zouden onze moeders ons niet eens herkennen.'

'Dat denk ik ook. Ik wil niet weten wat mijn vader van mijn make-up en korte rokje zou zeggen.'

'Zou het vanavond gaan gebeuren voor een van ons?'

'Wat bedoel je precies?'

'Misschien worden we wel gezoend,' Katherine trok haar lange benen onder zich op.

'Wie weet.'

Even vielen ze allebei stil bij de gedachte dat er zoiets kon gebeuren.

Toen werd er beneden aangeklopt, waardoor Katherine opsprong. 'Daar zul je Maureen hebben. Ik doe wel even open.'

Twee minuten later keerde ze terug met Maureen, die op was van de zenuwen. 'Godallemachtig, ik dacht dat ik daar nooit zou wegkomen. Shane is ziek en ik moest van mammy op hem passen omdat ze weg moest. Hoeveel tijd heb ik nog om me klaar te maken?'

'Meer dan genoeg, als we allemaal helpen,' stelde Katherine haar gerust.

Een half uur later zaten de vier meisjes op het bed hun zonden te overdenken.

Maureen leek zich niet op haar gemak te voelen in de smaragdgroene jurk die ze uit de kast van haar moeder had gepikt en schudde haar hoofd. 'Misschien kunnen we ons plan beter laten varen, een paar boterhammen smeren en onze pyjama aantrekken.'

‘Geen paniek.’ Mairead haalde een flesje whisky onder het bed vandaan. ‘Hier, we kunnen allemaal wel een beetje moed gebruiken.’ Ze draaide de dop eraf, zette de fles aan haar lippen en nam een grote slok, waardoor de tranen haar in de ogen sprongen.

‘Vlug, anders loopt je mascara uit.’ Sorcha reikte haar een zakdoek aan.

‘Wie volgt?’ Mairead hield hun de fles voor en bette haar ogen.

De andere drie meisjes keken elkaar onzeker aan.

‘Jeetje, waar is jullie gevoel voor avontuur gebleven?’ Mairead schudde haar hoofd en sloeg haar ogen ten hemel.

‘Geef maar.’ Sorcha pakte de fles en nam een slokje. ‘Nu jij, Katherine.’

Die deed haar ogen dicht en nam een flinke teug. Haar ogen schitterden toen ze de fles aan Maureen doorgaf. ‘Best lekker.’

‘Vind je?’ Maureen lachte, maar na de eerste slok kreeg ze een hoestbui en moesten ze haar hard op haar rug slaan.

‘Goed, zijn we zover?’ vroeg Mairead.

De andere drie knikten ernstig.

‘Dan gaan we onze jassen aantrekken en fietsen we ernaartoe.’

‘En als we nou een bekende tegenkomen?’ vroeg Katherine.

‘Dan glimlachen en zwaaïen we, alsof we gewoon een fietstochtje maken.’

‘In het donker?’ Sorcha giechelde.

‘Kom, dan gaan we.’

De vier meisjes liepen de slaapkamer uit.

Het was een kwartier fietsen naar de GAA Hall. Blij dat de meeste mensen op deze koude januariavond thuis bij de haard zaten, zetten de meisjes hun fietsen achter de concertzaal en sloten ze aan in de korte rij die buiten stond.

‘Geef mij jullie geld maar, dan betaal ik voor ons allemaal,’ bood Mairead aan.

Sorcha keek om en toen ze een handjevol jongens waarderend naar hen zag kijken, stootte ze Katherine aan en knipoogde naar haar.

Nadat Mairead de kaartjes had gekocht, gingen ze naar het da-

mest toilet om hun make-up bij te werken. Terwijl Sorchas zorgvuldig haar lippen opnieuw stiftte, hoorde ze dat de band in de aangrenzende zaal al aan het soundchecken was. Ze huiverde van opwinding. 'Eindelijk word je volwassen,' fluisterde ze tegen haar spiegelbeeld.

Om negen uur zat de zaal barstensvol.

'Kijk eens, er zijn heel veel mensen uit andere dorpen. In die drukte vallen we niet op,' stelde Mairead de anderen gerust terwijl ze zich een weg naar de bar baanden. 'Wat zullen we eens bestellen?'

'Limonade.'

'Vier glazen?'

Iedereen knikte.

Op dat moment schalde er een stem door de luidsprekers. 'Dames en heren, en dan nu een groot applaus voor Con Daly en zijn band!'

De aankondiger liep het podium af en de meisjes gingen op hun tenen staan toen de vijf bandleden hun plaatsen innamen en Con Daly op zijn dooie akkertje naar de microfoon slenterde.

'Goedenavond, allemaal! Namens de jongens en mezelf heet ik jullie van harte welkom. Hopelijk hebben jullie het naar je zin. Rocken maar!' Hij draaide zich om naar de band, telde af, en opeens werd de zaal gevuld met zijn rijke stemgeluid, begeleid door een zwoel gitaarritme.

De meisjes keken gefascineerd toe.

'Weet je, ik zou hem bijna niet herkennen. Hij is best knap, hè?' zei Mairead.

'Nou en of. Met dat zwarte haar en die grote blauwe ogen doet hij me aan Elvis denken. Vind je niet, Sorchas?' vroeg Katherine.

Sorchas staarde als gebiologeerd naar de zanger en gaf geen antwoord.

'Wat een mooie stem heeft hij,' merkte Maureen op. 'Net zo mooi als in die liedjes die je op de radio hoort.'

'Sorchas, je limonade. Sorchas!' Mairead stootte haar aan.

'O, sorry.' Ze pakte het flesje aan, stopte het rietje in haar mond

en nam zonder haar blik van het podium af te wenden een slok.

‘Ik, eh... Heb je misschien zin om te dansen, Katherine?’ Achter haar dook een lange, akelig dunne jongen met zware acne op. Ze kenden hem allemaal, want hij zat in hetzelfde jaar als Johnny, de broer van Maureen.

‘Ik heb wel zin om te dansen,’ zei Katherine, ‘maar niet met jou, Ryan O’Sullivan.’

De meisjes giechelden toen hij met hangende schouders afdroop.

‘Moest dat nou?’ sprak Maureen haar bestraffend toe.

‘Misschien wacht ik wel tot Johnny me komt vragen,’ zei Katherine glimlachend.

De meisjes gingen aan een tafeltje aan de zijkant van de zaal zitten en keken naar de band en de dansende mensen. Sorchas kon haar ogen bijna niet van de zanger afhouden.

De groep sloot onder luid applaus een energiek nummer af, en Con zei in de microfoon: ‘Jullie zijn een geweldig publiek, dank jullie wel. Nu is het tijd voor iets rustigers. Zoek allemaal maar een danspartner op. Deze ballad heb ik geschreven toen ik uitkeek over de prachtige baai van Ballymore.’

Johnny kwam naar de tafel toe. ‘Wil je met me dansen, Katherine?’ vroeg hij zelfverzekerd.

Ze knikte blozend, stond op en nam zijn uitgestoken hand aan.

‘En jij, Sorchas? Wil jij met mij dansen?’ Die vraag kwam van Angus Hurley, een jongen die ze al van kleins af aan kende. Zijn ouders runden de katoenfabriek buiten het dorp.

Ze knikte en liet zich door hem meevoeren naar de dansvloer. Hij legde zijn armen losjes om haar middel, zij sloeg de hare om zijn schouders, en zo wiegden ze stijfjes heen en weer op de muziek.

‘Het verbaast me dat je hier van je ouders naartoe mocht,’ merkte hij op.

‘Ze weten niet dat we hier zijn. Mondje dicht, anders praten we nooit meer met je.’

‘Van mij horen ze niets, dat weet je.’

Ze liet haar hoofd op zijn schouder rusten en keek naar Con Daly. Zijn blik vond de hare en ze bleven elkaar zeker tien tellen

aanstaren, tot ze met tegenzin wegkeek. 'Sorry, Angus. Ik was er even niet bij met mijn gedachten. Wat zei je?'

'Ik... Nou, ik wilde je vragen...' Hij bloosde. 'Zullen we volgende week samen naar de bioscoop gaan in Bandon? Je... je ziet er prachtig uit vanavond. En ik heb je altijd al leuk gevonden, dat weet je vast wel.'

'Wat lief van je. Mag ik er even over nadenken?'

'Oké.' Hij knikte.

Nadat de ballad was afgelopen, liep ze terug naar het tafeltje, waar Maureen in haar eentje zat te sippen. 'Waar is Mairead?'

'Die is met een knappe kerel meegegaan. En Katherine is nog steeds aan het dansen.'

Sorcha keek naar de dansvloer en zag met een glimlach dat haar vriendin haar armen stevig om Johnny's nek had geslagen. 'Wat fijn om die twee eindelijk samen te zien. Ze zijn al maanden verliefd op elkaar.'

'En jij en Angus dan?'

'O, die heeft gevraagd of ik volgende week met hem naar de film wil. Ik heb gezegd dat ik erover zou nadenken.'

'Wat zeg je nou? Sorcha, Angus is een geweldige vangst. Op een dag worden de fabriek en dat grote huis op de heuvel van hem. En hij ziet er ook nog eens uit als een filmster.'

'Dat vind jij. Ik vind Con Daly een stuk knapper.'

'Nee, joh! Die is waarschijnlijk al maanden niet in bad geweest.'

Sorcha sloeg haar ogen ten hemel. 'Wat een rotopmerking.'

'Wees nou maar blij dat een jongen je leuk vindt. Ik vraag me af waarom ik eigenlijk gekomen ben. Wie wil er nou met zo'n lelijke dikzak als ik dansen?'

Sorcha keek naar het hartvormige gezicht van haar beste vriendin, haar met sproetjes bezaaide neus en de rode krulletjes die ontsnapten uit de vlecht die Mairead met veel zorg op haar achterhoofd had vastgespeld. 'Je bent beeldschoon, Maureen,' zei ze welgemeend.

'Waarom zit ik hier dan als een muurbloempje, terwijl iedereen aan het dansen is?'

'Dat zal niet lang meer duren, neem dat maar van mij aan. Sorry,

ik moet even naar het toilet. Zo terug.' Precies op het moment dat de band aankondigde dat ze tien minuten pauze zouden nemen stond ze op en liep naar Angus, die bij de bar achter in de zaal stond. 'Angus, ik ga volgende week met je naar de bioscoop.'

'Echt?' Op zijn gezicht brak een opgeluchte glimlach door. 'Wat leuk!'

'Op één voorwaarde.'

Hij stak zijn handen op. 'Zeg het maar.'

'Dat je mijn vriendin Maureen op een glas limonade trakteert, een tijdje met haar praat en haar ten dans vraagt wanneer de band weer begint te spelen.'

'Oké,' zei hij schouderophalend. 'Dan haal ik je vrijdag om zeven uur op. We kunnen met de nieuwe auto gaan die ik voor mijn acht-tiende verjaardag krijg.'

'Prima. Dan zie ik je dan, als je je tenminste aan je belofte houdt.'

'Ik ga meteen limonade bestellen.'

Met een glimlach liep ze in de richting van de damestoiletten in de foyer. Daar ging ze voor een kleine gebarsten spiegel staan, fatsoeneerde haar kapsel en werkte haar lippenstift bij. Zodra ze de deur opendeed, werd ze aan haar arm mee naar buiten getrokken. Van schrik slaakte ze een kreetje.

'Sst! Ik doe je niks, dat zweer ik.'

Ze herkende de stem en rook een mannelijke aftershave. Toen Con Daly vlak achter haar kwam staan, ging er een tinteling door haar heen.

'Sorcha O'Donovan, ik heb je al vaker vanuit mijn hutje met je vriendinnen op het strand gezien en vond je altijd al mooi, maar vanavond zie je er helemaal oogverblindend uit. Het liefst zou ik meteen met je trouwen.' Hij draaide haar om en zelfs in het donker kon ze zien dat hij breed naar haar grijnsde. 'Maar kom op zijn minst volgende week een kop thee bij me drinken.'

Sprakeloos keek ze hem aan.

'Nou?'

'Wat, "nou"?'

'Kom je volgende week bij me langs?'

'Ik...'

‘Natuurlijk kom je. Weet je waar ik woon?’

Ze knikte.

‘Dan reken ik op je. Kom, geef me eens een zoen.’ Hij trok haar voorzichtig naar zich toe en gaf haar een kusje op haar mond. Daarna legde hij zijn handen op haar schouders en staarde haar aan. ‘Sorcha-porcha.’ Hij knipoogde. ‘Ik zal op je wachten.’

Terwijl hij weer naar binnen liep, keek ze hem na en ging hijgend tegen de muur geleund staan. Haar benen voelden aan als watten en haar hoofd tolde.

Con leidde een zwerversbestaan in dat hutje op het strand. Vóór vanavond was ze waarschijnlijk met een boog om hem heen gelopen en had ze zich nooit door hem laten zoenen.

Ze sloeg een kruis en vroeg God om vergiffenis. Niet alleen vanwege die zoen, maar ook omdat ze van elke seconde van hun gesprekje genoten had.

Zou ze volgende week echt naar hem toe gaan?

Toen de band weer begon te spelen, liep ze naar binnen en zag ze dat Angus met Maureen danste, dat Katherine met Johnny stond te zoenen en dat Mairead heel innig werd omarmd door een jongen die ze nooit eerder had gezien.

Daarna keek ze naar het podium.

Hij glimlachte naar haar.

Op dat moment wist ze dat er vanavond iets in gang was gezet wat haar leven voorgoed zou veranderen.